

מסורת הש"ס

(א) ז"ל ואמר, (ב) [שנת קא':
וש"נ], (ג) [שנן גוד אחות],
(ד) [שנת קטו: וש"נ],
(ה) [שנן גנורן ערך חש"ב]
ובפירוש"י כרומ"ל. ד"ה
ז"ל רבא וכו' ובפ"י הטור
והמחבר סוף סי' סג,
(ו) [רש"ל מח"נ], (ז) [במ"א]
לפתח "שדק הו"א", (ח) [אבל]
במס' בילה [דף נ"ח] אמר
רב ספרא משה שם פירש"י
ביקרא דמשה קא משתבע,
(ט) [טעות הדפוס],

גליון הש"ס
רש"י ד"ה ודחו וכו' באלו
שרפות. וי"ש ברכ"י ד"ה
אף כל ידוע:

הגהות הב"ח
(א) גמ' מפרקא דאמר ר'
יוחנן אלא:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[א] תוס' ד"ה [בדף 35
(ע"ב) אמר אביי וכו' מ"מ
ליתסר מטעם שקרב. נ"ב
ע"י ב"ג' בהלכות חלב דף
קל"ב דמיישג זה ודבריו
הם ע"פ הסוגיא דכריתות
דף ד' ע"א ומיהא על
המס' שלא יבטלו דבריו
ואי הסוגיא דכריתות יוצע
דגם לקמן דף ק"ח ע"א
איתא הכי. שוב ראיתי
למעשה יו"ט וכנה"ג עמוד
זוב וע"י ספר שו"ת הלכות
סוף הלכות חלב דף י'
ע"ד ד"ה עוד הקשו וכו'
הלחין בזה:

מוסף רש"י

משה. כלומר רבינו בדורו
נמשך בדורו (שבת קא):
גדול הדור (טובא רט). א':
ביקרא דמשה קא משתבע
(ביצה לה:). ודחו חלב
שעל הדקין. כשהמשיע
מתחיל לישמן מן הקיפה
הוא חלב שעל הדקין אסור
עד אמה לדברי ר' ישמעאל
מפני שחלב שעל הקרב
שקורין טי"א מחובר בו
והכוס רבבה בכלל מושת
כל החלב, אבל חלב שעל
הקפה לרי ישמעאל מותר
(עירי טס). חשילתא.
משעיס (ברכות נח:).

גיד הגשה פרק שביעי חולין

צג.

עין משפט
נר מצוה

בב א מ"י פ"ז מהל'
מאכלות אסורות הל'
ז [נושע"ע י"ד סי' סד
בב ב מ"י שם הל' ח
טושי"ע שם ספיק' ז:
בר ג מ"י שם הל' ו
טושי"ע שם ספיק' ח:
בב ד מ"י שם הל' ז
טושי"ע שם ספיק' ו:
בו ה מ"י שם הל' יג סמג
טושי"ע שם י"ד סי'
סה ספיק' א:
בו ו מ"י שם הל' ט סמג
שם טושי"ע י"ד סי'
סד ספיק' טו:
בב ז מ"י שם הל' יא
טושי"ע שם ספיק' יג:
בב ח ט מ"י שם הל' יא
טושי"ע שם ספיק' י:
ל י מ"י שם הלכה יב
טושי"ע שם ספיק' יב:

לעני רש"י

לובלי"ש. מתני.
טייל"א. קרם (שו"מ).
הק"א. י"ד.
לובלי"א. מתני.
פלגש"א [מלק"ש].
כסלים (השריון הפנימיים
של הירק מוכר לכלי).
הק"א. י"ד.

רבינו גרשום

בהמה בחייה פרוקי
מיפרקא. כלומר כשהיא
הולכת נמשכין מתניה
אילך ואילך ולא חשבו
תרבא תחת הבשר שאין
עומדין המתנים במקומן:
וגהיראל. כלומר וזכור
אנא: דקליבוסתא הנ"ש:
חוטין שביד אסורין.
כלומר גדיין שבורות:
משה מי קאמר רחמנא
לא תיכול בשרא. כלומר
בלישון כבוד כלפיו:
אדם חשוב: ריש מעיא
באמתא בעי גדיא. ואזהרו
ריש מעיא מן המצר
למטה כשמתחיל בני
מינים מן הכרס באורך
אמה חשוב ככרס עצמו
ובענין גדידתו מן החלב
למעלה: חוטין שבעוקין.
כלומר שבאליה אלו
החוטין שבכפלי: הנך לית
ליה תקנתא דמשום תרבא
איןון: דביעי מותא דהוא
כלומר מביעי של בהמה
שקורא למעלה מן
הביצים. ודמוקרא חיתא
דמתנן ביה מותא דהוא
אסור משום דמא: אלא
שעל הדר בלבד חוט
גדול של חלב שמעורה
בטחול אלא לאו דבוליה
אסור [ואינו] חייב עליו:
ביעי חשילתא. כלומר
ביצים המוכרים כמו מעור
וכחות. בהמה שחשוב
כמי שנטולין מן הבהמה
וחשוב כאבר מן החי:

לומר לך חלב שכמוהו כשר ליקרב אמרתי לך חלב דפנות שאין
ראויה ליקרב לא אמרתי לך משמע שהייתי אוסר חלב הדפנות אי
לאו משום דלאינו קרב וא"כ חלב היותרת שהוא קרב עם היותרת
אסור ולפי זה היה לן לאסור לזמן כוליו קרב עם הכוליו והכל
שריין ליה ומיהו איכא למימר שאני
לזמן כוליו שממעט ליה קרב שעל
הכליות ולא שבתוך הכליות ומ"מ
קשה דלפ"ז ליתסר שומן האליה
שקרב עם האליה ואף על גב דלמחר
בפרק כל הבשר (לקמן דף ק"ז).
דחלב האליה מיקרי חלב סתמא לא
איכרי אומ"מ ליתסר מטעם שקרב
לכן נראה לי דדוקא חלב דפנות
שדומה לשאר חלב ושמא אף תותב
קרום ונקלף הוא הוה מיתסר אי הוה
קרב אכל חלב ויורת וזבן כוליו
ושומן האליה שאין דומין כלל לחלב לא
מיתסרי דאין קרבין בתורת חלב אלא
אנב יורתת וכוליו ואליה:

בישח מי אמר רחמנא לא תאכל
בישרא. דס"ד דלסר להו אפילו
תחמו ומשום חלב: **חלתבין ומלחיה**
אפילו לקדרה שפיר דמי. מכלל דעין
השתא משמע דלא הוה מייירי לקדרה
אלא לזלי ואפילו הכי קאמר דלסור
לפי שלא תסכה והא דקאמר לקמן
ג"כ דלסר דלסמיק שפדיה בשפודא
מידב דאיב דמא וכן ציעי וכן
מירקוי ופירש בקונטרס בלא תסכיה
ומלחיה לא ציעי למימר שלא עשה לא
תסכיה ולא מלחיה דהא תסכיה ציעי
אף לזלי דמשמע הכא אלא ר"ל שלא
עשה שתיסה אלא תסכיה לזדה
ובקונטרס נקט לשון הגמ' דקאמר
תסכיה ומלחיה ולזלי אין כ"כ
תסכיה ומלחיה ודוחק לחלק דהתם
מייירי צמירקוי צפני ענמן כשהוא חוץ
לזואר לכן לא ציעי תסכיה לזלי שדך
מקום חתך שלהס יא דהס אבל הכא
מייירי שהחוטין שלמיין בתוך היד לכן
לא (לא) ציעי תסכיה לזלי ואם היינו
אומרים כן היה קשה לפירוש ר"ת דפירש
שכמו שנהגו העולם לזשל כד בקדירה
אחר זליה כן מותר לזשלו בקדירה אחר
מלחיה כשהיה שיעור מלחיה משום
דמלחיה הרי הוא כרותם והיינו כרותם
לזלי מדנתן ה"ג שיעור לשהיית
מלחיה כשיעור לזליה והשתא לא יתכן
דאם לא היה כ"כ כן תסכיה לזלי
אם כן לא היה ראיה מזלי למלחיה דהא
לזי מפלט טפי ממלחיה לזלי לא
ציעי תסכיה ויהא מותר לזשלו בקדירה
ועם המלחיה ויהא תסכיה לקדירה:
חמישה חושי איתא בבב"א. פירש
בקונטרס שמחזירים בראשי
זלעות שמתת החוזה וזכרין ליהר אותם
הקונים חלק של פנים לחטט אחריהם
עד החוזה: **בעי לחשושי בתרייהו.**
חטיטה לא הוה אלא מדרבנן חדא דהא
חלב אמר רחמנא ולא חוטין ועד שועין
הכסלים ולא תוך הכסלים ומ"מ כ"כ
לחטט אחריהם מדרבנן ולא דמי לזשור
החופה את החלב דשרי דהכל צהמה
צחייה פרוקי מפרקא ונמשכין החוטין
בהליכתה ומתגלים אי נמי כיון דכלאו
הכי רובן גלויים אף מה שבתוך הבשר
אסור מדרבנן:

חלב שהבשר חופה אותו. חלב שעל הכסלים שמתת הכליות וגרלה
בגובה הכסלים ואח"כ נבלע תחת הבשר אדום דק ומתפשט תחת
אותו בשר בכל הכסלים ומשהבשר חופהו מותר וכשכלה למטה אות
בשר יוצא ממנו קרום עז ולזן לזד קרום דק וקלוש המתפשט בכל
הכסלים שאסור משום חלב כדלקמן
ותחת אותו קרום עז יש חלב ויש
שנוהגים איסור באותו חלב לפי שאותו
קרום אינו חשוב חפוי בשר שדק הוא
אבל בדרך אשכנז נוהגין צו היתר וגם
ציעי נראה דחפוי גמור הוא. וכלזון
כוליו הכן אחר המחמיר לשרש אחריו
כיון דלא איתוקם הלכתא כרבי אסי
והמחמיר יחמיר והמונע לא הפסיד:
האי תרבא דסוסי מסיני. זה עליינו
וגובה של אותו חלב שפירשתי קודם
שיכסהו הבשר ואותו גובה עצמו
מכוסה צמתים שקורין לונביל"ש
שרחנן מרחיב למטה מזלעות קטנות
ומכסהו וכשהטבח מפרישו נראה אותו
חלב: **פרוקי מפרקא.** כשהיה הולכת
איצריה נעים והמתנים פעמים שהן
נמשכים כלפי מעלה והכסלים נמשכין
כלפי מטה והן החלב נכסה בהן:
המסס וזיה הכוסות. בסוף הקרב
ולא זה הוא עיקר חלב המכסה את
הקרב שקורין טייל"א שהוא תותב
קרום ונקלף אבל אותו חלב המכסה
את הקרב דבוק לחלב שעל המסס
וזיה הכוסות: **תרבא דקליבוסתא.**
על כן קטן הוא ומותר על עגש שקורין
הנק"א ומחובר לחוליה האליה מלמעלה
ועליו יש חלב תחת ראש המתן שקורין
לונביל"א: **חוטין שביד.** שאנו נוטלין מן
הכבד: **משה.** תלמוד חסד: **ריש**
מעיא. כשהדקין יוצאין מן הקצה נריך
לגרר חלב שעליהן אורך אמה: וזהו
חלב שעל הדקין. שנחלק צו רבי
ישמעאל ורבי עקיבא * כללו טרפות
(לעיל דף מט:): **שבעוקין.** היינו ה'
חוטי דכפלי פלגש"א: **עוקן.** הנק"א:
צני לחוטוי כפרייהו. עד שימלא
במספר הזה וראשן אחד מחובר
בשדרה וראשי הפזולין נדבקין תחת
החוזה בראשי הללעות: ה' **חוטי הוו.**
ה' מקומות ובהן חוטין של איסור:
דחולא. טחול: **דידא.** שציד:
ודלועא. שזלתי. וחוטין דקין הוא
דקחשיב הלכן לא תנא מזרקי הוואר
שאף הם משום דס: **דביעי.** ביצים
של זכר: **דמוקרא.** שעל המוח: **חוס**
ציה טפי. שלא היה קולפו אלא
בגובה צמקום עוביו שהוא מחובר שם
לכרס ולחלב ואמר לו קלף וד עד מטה:
על הדד. קרום שעל מקום עוביו:
אמאי. והא חלב הקרב הוא: אלא
לאו דבוליה. של טחול כוליה:
עילאה. חלב ממש שעל הכליות יש
עליו קרום דק והוא חלב גמור:
ספאה. קרום: **ציעי חשילתא.** ציעי זכר
המנוגרים בגופו: **חד אסר.** משום אכר
מן החי דלע"ג דמלו ציה כחמוכין דמיו:
ל

עליו והתניא חייבין עליו
הא שלא כנגד הדר כוליא
בתתאה ביעי חשילתא רב
אמי ורב אסי חד אסר וחד שרי מאן דאסר
מדלא